

het hagelde zilveren flarden, paarden
verdwaalden diep in de mist
misschien dat iemand iets
(wel of niet)
gezien heeft toen de nacht
ons in haar armen opnam
wiegde als een kind opzoek
naar feest

druipend nat, doorweekt
had niemand ons willen temmen
mennen, tot de teugels onze
kaken braken
nee, wij waren losgebroken
terwijl wij door het weiland dwaalden
op zoek naar sterke verhalen voor
ooit een avond aan de bar

het zilver bleef in onze haren hangen
als strepen van verlangen dat
niemand heeft beantwoord
dauw bleef aan onze voeten kleven
en is ons tot aan huis gevolgd
we hebben niets gevonden
en niemand die ons riep
iedereen bleef slapen